

опротивяло, и за миг поета поисква да изживее безгрижието на пролетта; защото той чувства, какво дълбоко в душата му стои неотклонната мисъл, че скоро ще се изнйжат дните на младостта (гесп пролетта), и ще дойдат пак есенните мъгии — символ на изживян живот, на старост. — Ще заромониситен джд. Ще посжрнат и окапят листе, ще свети печално слжнцето, и вятра ще люлее голи джрвеса; дългите есенни нощи ще бждат за него царство на мечтите:

Ще мисля . . . Що не бих мислил тогава?
Мечти ми ще вжкржсват в нощни мрак
И туй, живота нивга що не дава,
Ще видя — в сжн поне ще видя пак.

(Ж. М. С. 16)

Ще се отдаде в прегрждките на властната за него „безсжница мечта.“

В немирен сжн отваря поета очи, и вижда скржбта на есеното запустене да носи се над света; от висотите на своята мисъл.

Аз виждам от сжлзи море дълбоко,
Аз чувам на неволите плача. —

Ж. М. С. 46)

„Пленителната дивост на горите, на птичка волна пески в висоти“ — навяват на поета спомени за „пслета на мечтите, на светлите, невинните мечти“; и болно страда от това, че—

скржб е всеки спомен
Лжжа е всеки блян;

И пада все по надолу „с роптаящите жажди на страстта“ поета замира в примирение — ни мир, ни радост за душа в сжмнение! . . . И през сжлзи той вижда. —

Как гаснат, гаснат кжрвавочервени
На слжнцето последните лжчи. (Ж. М. С. — 56).

Че през студени зимни нощи, като скреж по прозорците замржзват, „цветята зимни — неговите надежди стари!“ (П. Ц. В. 63 — 14); и само през снега и бурите на ранна пролет сеща, че ще настанат други слжнчеви дни, и тогава през прига ще огрее на сжнищата му пролетта (П. Ц. В. стр. 13 — 15. — Поета чувства, че над него висне вечна нощ (Ж. М. С. — 55), че всеки ден по нещо в него умира (Ж. М. С. 51 — 2), и че не ще дочака хубав ден — надежда скжпа (Ж. М. С. — 28); сред тия надвиснали тжмни небеса тешй го само спомена (Ж. М. С. — 45. — Безнадеждие и писимизм гнети душата на Ракитина: немошен е той да се отдаде всецяло на радостта и безгрижието на пролетта (гесп младостта.)